

RACÓ DE LA MEMÒRIA

SOBRE EULOGIO ANDREU, EN EL CENTENARI DEL SEU NAIXEMENT

Blanca Andreu Martí

Eulogio Andreu Huarte amb la seva càmera fotogràfica.

El meu iaio Eulogio Andreu, “l’abuelito” com li dèiem tots els néts, va ser una persona molt coneguda a la Sénia. Tothom el recorda tant per la seua feina sempre darrere del taulell, com per la seua afició a la fotografia. Aquest any és el centenari del seu naixement i, amb aquestes línies i aquestes fotografies, m’agradaria fer-li un petit homenatge.

Eulogio Andreu Huarte va nèixer a Oliete, província d’Osca, el 4 de febrer de 1910. Era el més gran de cinc germans. El seu pare era Guàrdia Civil i la seua mare feia les feines de la casa. Per la feina del seu pare van haver de marxar a viure a Benicarló i més tard a Vinaròs, on el seu pare estava destinat com a Guàrdia Civil. A Vinaròs va cursar els estudis bàsics i va trobar la seua primera feina. Una feina que marcaria tot el seu futur laboral: va entrar com a dependent a la casa Jaques de Vinaròs, on va passar uns quants anys, per a més tard ser traslladat a la Sénia com a dependent a la casa Froilán Jaques.

A la Sénia va conèixer Enriqueta Llombart, on ella estava amb el seu germà, Don Daniel, el metge del poble. Van festejar durant uns anys i tenien previst casar-se cap a l’any 1936. Però va esclatar la Guerra Civil i ell va haver d’anar al camp d’aviació de Reus, on va passar una llarga temporada. Allí, com a curiositat, l’accident d’uns avions li va provocar una greu ferida al braç, perquè va sortir disparada una hèlix d’un avió, va impactar sobre ell i li va fer ferides de molta gravetat,

“El meu iaio Eulogio Andreu, “l’abuelito” com li dèiem tots els néts, va ser una persona molt coneguda a la Sénia. [...] Aquest any és el centenari del seu naixement i, amb aquestes línies i aquestes fotografies, m’agradaria fer-li un petit homenatge.”

Eulogio Andreu amb el seu amic, lo Sifonero. Any 1933.

D'esquerra a dreta, lo Sifonero, Cortés, Eulogio Andreu i Escobedo. Any 1933.

Eulogio amb els amics prenent el bany al Molí l'Abella. Any 1933.

fins al punt de pensar que podria perdre el braç. Després d'una llarga temporada ingressat en hospitals de Barcelona, li van poder salvar el braç, encara que li van quedar cicatrius de per vida. Tinc la imatge del braç del meu iaio, i jo petita, sempre li preguntava com s'ho havia fet, i ell sempre em deia: "A la guerra, filla, a la guerra!" I a mi em sonava molt fort. Amb aquelles ferides de guerra el veia com un heroi.

Una vegada va tornar a la Sénia, ja recuperat, es va casar amb Enriqueta al juliol de 1939 i laboralment es va establir pel seu compte al carrer de la Nòria, 15, amb una botiga de roba i confeccions. El matrimoni va tenir tres fills: Mari Carmen, Pili i Carlos. L'any 1950 van comprar la casa del carrer Jaume I, la van obrar i es van establir definitivament allí.

Eulogio Andreu va compaginar la seua afició a la fotografia amb la feina de venedor. Es va muntar un petit laboratori fotogràfic en una habitació de la casa i allí es passava hores revelant fotos, triant, mirant-se-les... Ell no tenia un estudi on fer fotos, era més fotògraf de carrer, però no obstant, el passadís de casa esta mig habilitat com un escenari fotogràfic. Encara em fa gràcia veure fotos que m'ensenya gent i surt el quadro, el telèfon, la planta... que encara estan allí.

A mesura que passaven els anys, s'anava especialitzant i ja feia de fotògraf a bodes, batejos... allà on el cridessen. Sé, per persones que m'ho han contat, que no totes les fotos que feia, que li encomanaven, les revelava. Ell tirava les fotos i ja està... després en tenien un fart perquè les revelés, fins al punt que no arribava a entregar-les mai a qui havia fet l'encàrrec. Sé que això portava algun que altre maldecap a la meua iaia. A ell el que li agradava de veritat era disparar, fer fotos, fins al punt de revelar carrets i que totes les fotos fossen pràcticament iguals.

Jo sempre dic que era com un paparazzi: allí on hi havia una notícia, allí estava ell. Que si hi havia foc a Pallerols, ell a fer fotos; que si hi havia hagut un accident, ell allí; que si la barana de la plaça havia caigut, ell ho havia d'immortalitzar. Amb la seua boina característica i la seua càmera

penjada al coll, anava on fes falta. Una vegada, quan la Guerra, va anar al camp d'aviació a fer fotografies i allí estaven els guàrdies vigilant i quan el van veure se li van tirar al damunt. No li van fer res, simplement li van

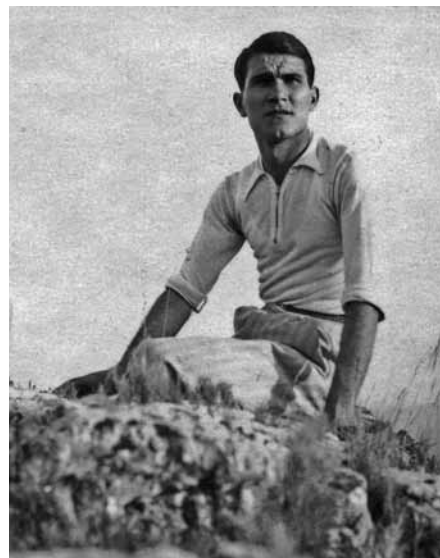
"Una vegada va tornar a la Sénia, ja recuperat, es va casar amb Enriqueta al juliol de 1939 i laboralment es va establir pel seu compte al carrer de la Nòria, 15, amb una botiga de roba i confeccions."

Retrat d'Eulogio Andreu. Any 1934.

Eulogio amb el seu germà Manolo. Els dos van ser grans aficionats a la fotografia. Any 1935.

Retrat d'Eulogio Andreu. Any 1935.

"Eulogio Andreu va compaginar la seua afició a la fotografia amb la feina de venedor. Es va muntar un petit laboratori fotogràfic en una habitació de la casa i allí es passava hores revelant fotos, triant, mirant-se-les..."

Fotografia d'Eulogio i Enriqueta quan festejaven. Anys 30.

Fotomuntatge fet per Eulogio Andreu. Any 1936.

Imatge de la parella Eulogio i Enriqueta Llobart quan festejaven. Any 1934.

Eulogio Andreu a la Guerra Civil quan estava destinat a Reus.

Eulogio amb Enriqueta i els seus fills, Mari Carmen, Pili i Carlos; i el seu germà Manolo amb Maria i els seus fills, Jose Manuel i Mari Carmen. Any 1953.

La família a la terrassa.

La casa d'Eulogio i Enriqueta una vegada acabada. Any 1955.

Eulogio i Enriqueta d'excursió a la cova dels Àngels amb la família. Any 1955.

"Jo sempre dic que era com un paparazzi: allí on hi havia una notícia, allí estava ell. [...] Amb la seua boina característica i la seua càmera penjada al coll, anava on fes falta."

El matrimoni amb una colla d'amics a la pista. Festes Majors de 1957.

Imatge de la família de boda. Veiem a Eulogio i Enriqueta, don Daniel Llobart i la seva esposa Guadalupe i d'esquena Pilar Llobart.

agafar la càmera i li van velar totes les fotografies, i ell, ben disgustat.

El que sí que tenia és que amb el tema de les fotografies era molt ordenat, les classificava totes per anys, per temàtiques... Guardava els negatius dins de caixes de fàries i a cada rotllo una nota diferent. I a les fotografies també. Darrere de cadascuna posava l'any i un petit comentari d'alguna anècdota, i ara mires aquelles fotografies i és molt curiós. Com a anècdota, tinc

"El 19 de setembre de 1991, a l'edat de 81 anys va morir a casa, al costat de la família. Ens va deixar un grapat de fotografies, anècdotes i una vida plena d'un treball que amb molt d'orgull continuem exercint."

guardada la primera fotografia que vaig fer jo, la vaig trobar no fa molt. És una fotografia amb la família a Peníscola i al darrere posa: "Primera fotografia tirada por Blanca a la edad de 7 años". Curios...

La família al Tossal dels Tres Reis, punt límit entre Aragó, el País Valencià i Catalunya. Cadascú està situat a la banda on va néixer: el meu avi a la banda d'Aragó, la meua àvia i sa germana Pilar, nascudes a Traiguera, a la banda del País Valencià, i el meu pare Carlos i les seues germanes Pili i Mari Carmen, a la banda de Catalunya. Any 1957.

El matrimoni Andreu-Llobart de casament. Any 1965.

Retrat d'Eulogio Andreu. Any 1990.

Grup de quintos d'Eulogio Andreu. Any 1977.

Va estar tota la vida treballant, no es va jubilar mai. Tota la vida darrere del taulell, fent allò que sempre li havia agradat, el contacte amb la gent, cosa que hem heretat el meu pare i jo. El 19 de setembre de 1991, a l'edat de 81 anys va morir a casa, al costat de la família. Ens va deixar un grapat de fotografies, anècdotes i una vida plena d'un treball que amb molt d'orgull continuem exercint.

Quan ja van passar uns anys de la seua mort, aquell petit laboratori que hi havia a casa es volia adequar com a rentador i s'havia de buidar. Allò era un embolic: papers, fotos, negatius, més fotos, tot escampat... La meua iaia el volia buidar ràpidament, i posar-se a ordenar allò li hagués costat unes bones hores, així que la solució més ràpida va ser llençar-les totes. Així es van perdre la majoria de les fotografies.

Un dia, ara deu fer uns tres anys, el meu pare em va fer pujar a l'habitació. Va obrir un armari i allí estaven totes les caixes de fàries amb milers de negatius, tots perfectament ordenats. S'havien perdut la majoria de les fotografies, però els negatius estaven allí, ben conservats i ben ordenats. Em vaig posar a la feina i vaig escanejar-los tots. Van sortir més de 30.000 fotografies de diferents temàtiques i de diferents poblacions veïnes: tota la història de la Sénia des de més o menys l'any 1935 fins a l'any 1981. Al meu parer, tot

"Només sentir la gent del poble com parla d'ell em fa veure que era una persona molt estimada i això a la família ens omple d'orgull, un orgull que de ben segur perdurará en les futures generacions."

un tresor. Aquesta és l'herència més valuosa del meu iaio, les més de 30.000 fotografies que en l'actualitat guardo. No tinc molts de records del meu iaio, era molt petita quan va morir, però els pocs que tinc els conservo de veritat amb molt d'afecte. Només sentir la gent del poble com parla d'ell em fa veure que era una persona molt estimada i això a la família ens omple d'orgull, un orgull que de ben segur perdurará en les futures generacions.

Eulogio Andreu i Enriqueta Llobart a Peníscola amb els fills i tots els nés. Juliol de 1987.